

[Aksel Møller.]

som de løbende øvrige rabatkort skal afløses af børnetilskuddet og indregnes i dette, er et nyt stykke politik ad den samme vej.

Den høje regering har imidlertid ikke gjort det lettere for det høje ting at danne sig et samlet billede af hele dens politik på disse områder ved at fremsætte lovforslagene pø om pø, ved at bringe tinget i den situation, at det skal tage standpunkt fra sag til sag, fra lovforslag til lovforslag i stedet for at kunne tage standpunkt til denne politik som en helhed. Det er efter min mening dette tings opgave nu at bestrebe sig for, at alle de lovforslag, som sigter mod at løse den samme politiske opgave, som er udtryk for den samme politik, også underkastes en samlet behandling.

Helst må lovforslagene egentlig henvises til samme udvalg og derefter forlade tinget som et udtryk for den helhed, de er. Jeg skal derfor tillade mig at opfordre den højtærede landbrugsminister til at udtale sig om mulighederne for, at regeringen viser folketinget det hensyn, at disse lovforslag underkastes en helhedsbehandling. Jeg understreger, at jeg dermed bl. a. mener, at det lovforslag, den højtærede finansminister i disse dage går svanger med, også må nedkomme så tidligt, at vi kan få lejlighed til at se barnet, inden vi endelig konfirmerer de to lovforslag, den højtærede landbrugsminister har sat til forhandling i det høje ting. Jeg udtaler håbet om, at disse synspunkter må møde velvilje hos regeringen, og skal iøvrigt begrænse mig til at gøre nogle bemærkninger om mit partis syn på de principielle sider af dette lovforslag.

Ifølge nationalbudgettet udgør de samlede tilskudsordninger ikke mindre end 300—350 mill. kr. om året. Det vil sige, at $\frac{7}{15}$ af samtlige direkte statsindkomstskatter anvendes til subsidier, og det lovforslag, som foreligger i dag, synes tilmed at være en del dyrere end det, der blev vedtaget i foråret. Og det lider som det, vi vedtog i foråret, af den store finansielle mangel, at det ikke er let at bedømme dets økonomiske rækkevidde. Jeg ved ikke, om den højtærede landbrugsminister tør stille os i udsigt, at flæskerationen på hjemmemarkedet kan stige i den periode, hvori denne lov skal løbe, men jeg ved een ting, nemlig at hvis flæskerationen kan forhøjes betydeligt, vil den finansielle byrde for staten forøges betydeligt ved denne lov. Jeg ved ej heller, om den højtærede landbrugsminister kan stille den danske befolkning, og ikke mindst byernes befolkning, i udsigt, at nu kan den få en mindre forfalsket mælkevarer. Vi er efterhånden

nede på en fedtprocent så ringe, at det, så vidt jeg ved, tidligere har været strafbart at servere noget tilsvarende for den danske befolkning. Bevares, vi har haft gode grunde og forklaringer og undskyldninger derfor, men hvis vi nu befinder os så meget på forbedringens vej, at den højtærede landbrugsminister kan stille os i udsigt et bedre mælkeprodukt med større fedtindhold, vil den finansielle følge deraf; når vi lever under en sådan lov, være, at byrden for statskassen vokser i samme omfang, som forbedringen indtræder.

Det volder vel i og for sig ingen vanskeligheder at overse, hvad gennemsnitsekспортpriserne for produktionen af smør og flæsk finansielt kan komme til at betyde. Eksportpriserne ligger vel nok, forhåbentlig da, et langt stykke tid fremover nogenlunde fast, sådan at de tal, lovforslaget omtaler, også vil være tal, vi med en vis tryghed kan bygge på.

Det har ved tidligere behandlinger af tilsvarende forslag — hvad også andre ordførere har været inde på — ofte været drøftet, hvorvidt det har været rigtigt at give landbruget gennemsnitsekспортprisen, eller man skulle fastsætte en anden afregningspris, i alt fald for den del af varerne, der skulle sælges på hjemmemarkedet. Politisk har det vel ikke længere nogen værdi at føre denne diskussion i det høje ting. De synspunkter, regeringspartiet gjorde gældende i april måned, og som man kan læse sig til i betænkningen fra den gang, synes det nu ganske at have forladt. Jeg for mit vedkommende finder i og for sig, at gennemsnitsekспортprisen er det principielt rigtige, fordi den afspejler og åbner vejen for en friere prisdannelse og dermed for en sundere økonomisk regulator end den, som kan tilvejebringes af statsadministrationen. Men det danske landbrug bør glæde sig over, at det i den henseende har en ganske enestående stilling blandt danske erhverv — man kan med en vis ret sige, at alle disse erhverv forhåbentlig inden længe vil have den samme ret —, for forholdet er jo ikke det, at alle andre erhverv i dag kan vente at få den samme pris på hjemmemarkedet, som de kan opnå ved eksport. Men der skulle ikke være nogen fortrydelse over den glæde, der kan komme deraf.

Hvad der derimod efter min opfattelse er principielt forkert i det foreliggende lovforslag, er selve den tanke, hvorpå statstilskuddene til forbrugerpriserne for mælk og flæsk — og også til andre varer gennem andre love — bygger. Ærede modstandere vil måske sige til mig, at der er den sandhed i det,